

неимператива, моделюючих конструкції з вокативними одиницями; отмечены первичные и вторичные формально-синтаксические функции звательного падежа; выделены односложные вокативные конструкции; теоретические положения построены на специфическом фактическом материале, в частности богослужбных текстах (акафистах) Украинской Православной Церкви, которые еще не были предметом изучения в таком аспекте.

Ключевые слова: звательный падеж, подлежащее, сказуемое, предикативная связь, транспозиционно-синтаксическая форма координации, конфессиональные обращения.

Oliinykov Valerii. Formal-syntactic features of sentence constructions with vocative expressions (based on liturgical texts (akathists) of Ukrainian Orthodox Church). The attention in the article is focused on three main linguistic concepts that reflect the problem of determining the grammatical status of vocative expressions. The paper analyzes syntactic relationships and formal-syntactic functional organization of sentences with vocative expressions. Author has characterized two types of vocative expression functioning in formal-syntactic aspect. The representatives of imperative verb and non-imperative verb are clarified. The features of vocative are disclosed in the sentences with the linguistic component specified above, considering the primary and secondary formal-syntactic functions of vocative case. One-component vocative constructions are described what helps to structure vocative case. Theoretical principals are based on liturgical texts (akathists) of Ukrainian Orthodox Church, which has not been the subject of study from this point of view.

Key words: vocative case, subject, verb, predicative connection, transpositional-syntactic form of coordination, confessional vocative expressions.

УДК 811.161.2'367.622'373.611

Вікторія Пастушок

ДЕРИВАЦІЙНІ ОЗНАКИ ІМЕННИКІВ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНУ С. ТАЛАН «НЕ ВУРДАЛАКИ»)

Статтю присвячено дослідженню дериваційних ознак іменників, які функціонують у романі Світлани Талан «Не вурдалаки». Корпус фактичного матеріалу, дібраний методом наскрізного виписування, засвідчив, що з-поміж усієї сукупності субстантивних дериватом (понад 300 одиниць) домінують лексеми, утворені суфіксальним способом (75 %). Найпоширеніший тип суфіксального словотворення становлять похідні іменники із морфемою *-ість* як засобу вираження опредметненої ознаки. До менш продуктивних належить абревіація (8,3 %),

а також словоскладання 8,1 %, у межах якого засвідчені оказіональні одиниці. Кількісно обмежені групи структурують похідні одиниці, утворені префіксальним способом (4,4 %), усіченням (2 %), основоскладанням (1,7 %) та префіксально-суфіксальним способом (0,5 %).

Ключові слова: іменник, словотвір, способи словотворення.

Обґрунтування наукової проблеми та її значення. Завдяки беззупинному розвитку суспільства у сферах науки, техніки, культури відбувається нагромадження знань, а отже й усебічно розвивається наша мова, яка має свої характерні ознаки, що відрізняють її від інших мов. Українській мові притаманний своєрідний лексичний запас, який несе в собі мудрість народу, його вірування, віддзеркалює соціально-економічні, культурні умови життя, зрештою, менталітет. Без мови немислиме наше існування в суспільстві, адже з нею пов'язане матеріальне та духовне життя людей.

Українська мова подібно до будь-якої іншої має системний характер, оскільки її структурують різні рівні, зокрема й словотвірний. Його опанування потрібне насамперед для того, аби правильно, відповідно до чинних норм утворювати нові лексеми та добирати мовно-виражальні засоби з огляду на мету й обставини спілкування. Адже через власне недбальство все частіше натрапляємо на спотворення словотвірної системи рідної мови. Шляхом бездумного копіювання російських дериваційних структур виникла низка кальок, не притаманних українським словотвірним традиціям. Зазначене явище простежуємо й у межах іменників, які відрізняються від інших частиномовних класів своєрідністю дериваційних ознак.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливим для вивчення словотворення іменників є праці В. О. Горпинича [3; 4], М. Я. Плющ [6; 8], І. Р. Вихованця [1], К. Г. Городенської [2], авторів академічного видання «Словотвір сучасної української літературної мови» за редакцією М. А. Жовтобрюха [7] та інших. Попри те що іменникова лексика була докладно простудійована раніше, вона й досі потребує докладного вивчення насамперед тому, що з'являються нові слова. Одні з них є вторинними за походженням одиницями, а інші хоч і належать до первинних, проте самі можуть слугувати твірною базою для інших слів. А задля розуміння й правильного утворення нових лексем потрібно знати закони словотвору.

Мета статті полягає в з'ясуванні засобів та способів творення похідних іменників, дібраних методом наскрізного виписування з роману

Світлани Талан «Не вурдалаки» [11], та ранжуванні їх з огляду на ознаку продуктивність / непродуктивність. Для досягнення мети роботи вважаємо за необхідне розв'язати такі завдання:

- 1) обґрунтувати роль словотвірного чинника в поповненні лексичного складу сучасної української літературної мови;
- 2) схарактеризувати іменники, утворені суфіксальним способом;
- 3) вирізнити й проаналізувати похідні субстантиви, утворені префіксальним, префіксально-суфіксальним способами та усіченням;
- 4) описати похідні іменники, творення яких зреалізовано способами аббревіації, основоскладання та словоскладання.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. У сучасній науковій парадигмі словотвір прийнято вважати самостійним розділом мовознавства, який «вивчає структуру слів, способи їх творення, словотворчі значення, що виникають у процесі словотворення» [10, с. 103]. Слід пам'ятати, що існує тісний зв'язок словотвору з лексикологією, адже саме за допомогою словотвору відбувається поповнення запасу нашої лексики. «Крім того, саме лексичні одиниці мови з точки зору свого морфемного складу, структури і способів деривації є конкретним предметом-власне словотвору» [10, с. 104]. Дослідження процесу творення нових слів та засобів, за допомогою яких цей процес відбувається (суфіксів, префіксів, конфіксів, інтерфіксів тощо), варто розглядати також у зв'язку з частиномовною належністю мовних одиниць, адже кожна лексико-граматична група наділена низкою власних дериваційних ознак.

У сучасній українській мові з огляду на семантичні, синтаксичні та морфологічні показники до центральних частин мови зараховують іменник [1, с. 44–47]. «Іменниками називають слова, які означають предмети або зображають будь-які явища як предмети, і характеризуються певними граматичними ознаками, що оформлюють предметність» [9, с. 32]. До зазначених кваліфікаційних ознак варто додати дериваційний потенціал іменникових форм, що також відрізняє слова цієї частини мови від інших лексико-граматичних класів слів. Дослідження словотворчої потужності вторинних субстантивів особливо важливе за умови залучення творів сучасних українських письменників. У такому разі видається важливим акцентування на загальнономовних тенденціях деривації похідних одиниць, з одного боку, а також на специфіці індивідуально-авторської мовотворчості – з іншого. Керуючись такими пріоритетами, з'ясуємо словотворчі пара-

метри вторинних іменників, які функціонують у романі Світлани Талан «Не вурдалаки».

У досліджуваному художньому творі засвідчена велика кількість вторинних субстантивів. Найбільшу частину з них становлять іменники, утворені суфіксальним способом, а саме 225 слів. Роль словотворчого форманта виконують такі суфікси:

1) **-ість/-от-/-ощ-** з абстрактним значенням. Дериватам із зазначеними морфемами притаманні певні морфологічні ознаки, зокрема іменники із суфіксом **-ість** мають жіночий рід, із суфіксом **-от-** функціонують тільки в однині, а з **-ощ-** – лише в множині. Похідні лексеми розгляданого зразка позначають опредметнені ознаки; на переконання І. Р. Вихованця, якісний стан. Аналізуючи цю групу слів, науковець пише: «Обов'язковою передумовою перетворення компонента із семантикою якісного стану на іменник є його попереднє предикативне вживання: *Хлопчик був сміливий* → **Сміливість** хлопчика викликала захоплення» [1, с. 102]. Твірною базою для розгляданих субстантивів зазвичай слугують прикметники, рідше дієприкметники, наприклад: *незручність* ← *незручний*, *справедливість* ← *справедливий*, *реальність* ← *реальний*, *мудрість* ← *мудрий*, *невпізнанність* ← *невпізнаний*, *жорстокість* ← *жорстокий*, *бідність* ← *бідний*, *прикрість* ← *прикрый*, *сміливість* ← *сміливий*, *можливість* ← *можливий*, *вдячність* ← *вдячний*, *радість* ← *радий*, *рівність* ← *рівний*, *сирість* ← *сирий*, *гордість* ← *гордий*, *заздрість* ← *заздрий*, *пильність* ← *пильний*, *буденність* ← *буденний*, *молодість* ← *молодий*, *здібність* ← *здібний*, *впевненість* ← *впевнений*, *вірність* ← *вірний*, *нерозторопність* ← *нерозторопний*, *швидкість* ← *швидкий*, *взаємність* ← *взаємний*, *упевненість* ← *упевнений*, *несправедливість* ← *несправедливий*, *причетність* ← *причетний*, *цікавість* ← *цікавий*, *урочистість* ← *урочистий*, *відсутність* ← *відсутній*, *цінність* ← *цінний*, *свідомість* ← *свідомий*, *несвідомість* ← *несвідомий*, *випадковість* ← *випадковий*, *щирість* ← *щирий*, *пильність* ← *пильний*, *особливість* ← *особливий*, *властивість* ← *властивий*, *слабкість* ← *слабкий*, *мужність* ← *мужній*, *підсвідомість* ← *підсвідомий*, *самодіяльність* ← *самодіяльний*, *невідомість* ← *невідомий*, *доброта* ← *добрий*, *теплота* ← *теплий*, *радощі* ← *радий*, *гордощі* ← *гордий*, *веселощі* ← *веселий*, *труднощі* ← *трудний*. До цієї групи тяжіють субстантиви, які також мають абстрактне значення, зреалізоване суфіксами **-ств-/-цтв-**. Де-

риваційною базою таких слів слугують іменники та дієслова: *дитинство* ← *дитина*, *знайомство* ← *знайомити*, *вбивство* ← *вбивати*;

2) *-ок-/-очк-/-ячк-/-ик-/-ечк-/-ичк-/-к-/-чик-/-ець/-оньк-/-еньк-* із здрібнілим та пестливим значенням. Вони модифікують семантику в іменниках – назвах конкретних предметів, явищ природи, приміщень, назвах тварин та власних і загальних назвах осіб. Роль твірної бази зазначених похідних лексем виконують іменники, наприклад: *килимок* ← *килим*, *сучок* ← *сук*, *шматочок* ← *шматок*, *листочок* ← *листок*, *новачок* ← *новак*, *садочок* ← *садок*, *пісочок* ← *пісок*, *огірочок* ← *огірок*, *їжачок* ← *їжак*, *струмочок* ← *струмок*, *кофтиночка* ← *кофтина*, *блузочка* ← *блуза*, *зірочка* ← *зоря*, *волоссячко* ← *волосся*, *платтячко* ← *плаття*, *ліхтарик* ← *ліхтар*, *віришук* ← *віри*, *кущик* ← *кущ*, *животик* ← *живіт*, *слоник* ← *слон*, *Тарасик* ← *Тарас*, *качечка* ← *качка*, *пташечка* ← *пташка*, *донечка* ← *доня*, *річечка* ← *ріка*, *травичка* ← *трава*, *сестричка* ← *сестра*, *водичка* ← *вода*, *вербичка* ← *верба*, *синичка* ← *синиця*, *лисичка* ← *лисиця*, *дрібничка* ← *дрібниця*, *хвилинка* ← *хвилина*, *кухонька* ← *кухня*, *слинка* ← *слина*, *Христинка* ← *Христина*, *земелька* ← *земля*, *картопелька* ← *картопля*, *помідорчик* ← *помідор*, *Антончик* ← *Антон*, *стовпчик* ← *стовп*, *вітерець* ← *вітер*, *папірець* ← *папір*, *кісонька* ← *коса*, *дівчатонька* ← *дівчата*, *матусенька* ← *матуся*. Виразно виявлену оцінну семантику мають мовні одиниці зі значенням деяких предметів та малих щодо віку істот у множині із суфіксом *-ят-*, утворені від іменників IV відміни однини. Оскільки в лінгвістиці корелятивні числові пари вважають формами того самого слова, то такий процес не виявляє стосунку до словотворення, а відбиває словозміну. Морфемам на зразок *-ят-* Н. М. Костусяк надає статусу флексії-суфікса [5, с. 48]. Наприклад: *рученята* ← *рученя*, *мишенята* ← *мишеня*, *пташенята* ← *пташеня*;

3) *-енн-/-анн-/-янн-/-інн-/-нн-*, притаманні іменникам із семантикою опредметнених назв дій, процесів чи станів. Зазначене мовне явище І. Р. Вихованець розглядає в межах словотвірної категорії граматичної предметності, що «ґрунтується на трансформації номіналізації. Такі трансформації називають синтаксичною деривацією, яка не змінює лексичної вартості вихідних предикатних слів із семантикою дії, процесу, стану тощо, на противагу деривації лексичній, що полягає в семантичній відмінності похідної одиниці. Лексична тотожність вихідного предикатного слова і похідного іменника завуальовує синтаксичну своєрідність останнього. ... Те, що було метою повідом-

лення в попередньому висловленні, закономірно стає даним, відомим у наступному» [1, с. 101]. Для іменників із цими суфіксами твірною базою слугують дієслова. Наприклад: *пробачення* ← *пробачити*, *оточення* ← *оточити*, *побачення* ← *побачити*, *попередження* ← *попереджати*, *заощадження* ← *заощадити*, *захоплення* ← *захоплювати*, *розлучення* ← *розлучити*, *запрошення* ← *запросити*, *креслення* ← *креслити*, *напруження* ← *напружити*, *зображення* ← *зображати*, *одруження* ← *одружити*, *навантаження* ← *навантажити*, *зауваження* ← *зауважити*, *привітання* ← *привітати*, *засідання* ← *засідати*, *страждання* ← *страждати*, *існування* ← *існувати*, *роздратування* ← *роздратувати*, *хрюкання* ← *хрюкати*, *дзижчання* ← *дзижчати*, *виправдання* ← *виправдати*, *вподобання* ← *вподобати*, *благання* ← *благати*, *поневіряння* ← *поневірятися*, *цвітіння* ← *цвісти*, *володіння* ← *володіти*, *хвилювання* ← *хвилювати*, *листування* ← *листуватися*, *малювання* ← *малювати*, *байдиккування* ← *байдиккувати*, *лікування* ← *лікувати*;

4) **-ин/-инк-** зі значенням одиничності. Слова з цими суфіксами утворені від іменників: *рибина* ← *риба*, *хлібина* ← *хліб*, *картоплинка* ← *картопля*, *росинка* ← *роса*, *пилинка* ← *пил*;

5) **-ник/-ець/-ар/-ач**, що оформлюють іменники зі значенням суб'єкта дії, утворені від іменників чи дієслів: *колгоспник* ← *колгосп* (працює в колгоспі), *подорожник* ← *подорожувати*, *переможець* ← *перемогти*, *піхотинець* ← *піхота*, *молотар* ← *молотити*, *шахтар* ← *шахта*, *викладач* ← *викладати*, *слухач* ← *слухати*. У межах цієї групи вважаємо за потрібне розглянути субстантиви із суфіксами **-ниць/-ичк/-к/-ин-**, які, крім суб'єктності, зокрема вказівки на схильність особи до певної дії, здібність, особливість психічної діяльної тощо, позначають жіночу стать: *мрійниця* ← *мріяти*, *розлучниця* ← *розлучати*, *трієчниця* ← *трійка*, *трудівниця* ← *трудитися*, *вчителька* ← *вчитель*, *поштарка* ← *поштар*, *рабиня* ← *раб*. Суто статеву ознаку допомагає реалізувати суфікс **-иц-**: *лошиця* ← *лоша*;

4) **-ник/-ар**, які слугують засобом оформлення іменників – назв конкретних предметів: *годинник* ← *година*, *пісенник* ← *пісня/пісні*, *димар* ← *диміти*.

У дослідженій джерельній базі виявлено іменники, утворені префіксальним способом. Вони становлять кількісно обмежену групу й переважно увиразнюють значення локативності чи подібності (префікс *па-*) [4, с. 146]. Наприклад: *передмісто*, *прилисток*, *пагорб*.

До малопродуктивних належить префіксально-суфіксальний спосіб творення іменників: *помешкання* ← *мешкати*.

Невелику за кількістю лексем групу страктують субстантиви, утворені шляхом усічення: *розстріл* ← *розстріляти*, *погляд* ← *поглядати*, *переїзд* ← *переїздити*.

Крім проаналізованих вище похідних слів, у романі Світлани Талан є вторинні субстантиви, змодельовані способами абрєвіації, основоскладання та словоскладання. Акцентуючи на розмежуванні абрєвіації та складання, В. О. Горпинич, зазначає: «При абрєвіації, як і при складанні, похідне утворюється з'єднанням компонентів кількох слів: *райпромкомбінат*, *сільмаг*, *універмаг*. Однак абрєвіація відрізняється від складання характером з'єднуваних компонентів: при складанні з'єднувані компоненти є повноцінними семантичними одиницями – словами або їхніми лексичними основами (тобто морфними одиницями): *інженер-механік*, *зернохосовище*. А при абрєвіації з'єднувані компоненти є найчастіше асемантичними частинами слова або окремими звуками, «уламками» слів: *продмаг* (*продовольчий магазин*), *колгосп* (*колективне господарство*)» [4, с. 129].

У проаналізованому художньому творі абрєвіаційним способом утворені іменники переважно від підрядних словосполучень, структурованих опорним іменником та залежним прикметником чи іншим іменником. Складниками абрєвіатур є:

1) асемантичні частини двох слів. В. О. Горпинич такі мовні одиниці називає уламковими [4, с. 130], наприклад: *колгосп* ← *колективне господарство*, *комсомол* ← *комуністичний союз молоді*, *завгосп* ← *завідувач господарства*, *Донбас* ← *Донецький басейн*. Своєрідністю творення позначена абрєвіатура *військкомат* ← *військовий комісаріат*, у якій поєднано початкову частину першого слова та два перших і два останніх звуки другого слова;

2) частина слова та окрема лексема: *трудодні* ← *трудові дні*, *дитбудинок* ← *дитячий будинок*, *педінститут* ← *педагогічний інститут*, *сільгоспінститут* ← *сільськогосподарський інститут*, *райцентр* ← *районний центр*, *сільрада* ← *сільська рада*, *методкабінет* ← *методичний кабінет*, *електромережа* ← *електрична мережа*, *промтовари* ← *промислові товари*, *автовокзал* ← *автобусний вокзал*, *соцпартія* ← *соціалістична партія*, *медсестра* ← *медична сестра*, *партбілет* ← *партійний білет*, *концтабір* ← *концентраційний табір*;

3) частина слова та іменник у формі родового відмінка: *замміністра* ← *замісник міністра*.

У роману «Не вурдалаки» Світлана Талан подекуди вдається до основоскладання: *дітонародження* ← *народжувати дітей*. Своєрідну групу складних дериватів цього різновиду становлять субстантиви з першою частиною *пів-*, яку Д. Х. Баранник вважає незмінним числівником [9, с. 255]. Твірною основою цих одиниць слугують кількісно-іменні сполуки, де кількісний модифікатор семантично корелює зі словом *половина*, а іменник має форму родового відмінка однини: *півмішка* ← *пів мішок*, *пів'яблука* ← *пів яблуко*, *півсела* ← *пів села*, *півжиття* ← *пів життя*, *півсторінки* ← *пів сторінка*, *півстоліття* ← *пів століття*. Від поданих одиниць відрізняється складна лексема *напівфабрикати*, у якій відбулася нівеляція кількісної семантики, співвідносною зі словом *половина*. Дериват *напівфабрикати* позначає об'єкт, що має тільки частково притаманні йому ознаки.

Сферу складних слів поповнюють одиниці, утворені способом словоскладання, серед них: 1) прикладкові сполуки з постпозитивною та препозитивною прикладкою: *жінка-шахтарка*, *діти-сироти*, *вальс-бостон*, *хлопчисько-школяр*, *сестри-верби*, *білявка-дружина*, *матінка-природа*, *хатинка-мазанка*, *дівчатка-студентки*, *хлопчаки-підлітки*, *мати-наймичка*, *сусідка-землячка*, *жінка-американка*, *дівчинка-підліток*, *хлопчаки-онуки*, *красуні-доньки*, *груші-дички*, *плащ-палатка*; 2) синонімічні єдності: *подружки-реготушки*. Письменницький ідіостиль Світлана Талан увиразнюють і власне-авторські новотвори: *золото-листя*, *зморшки-роки*, *посудина-душа*, *дівчина-зима*, *ніжки-цівки*.

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Отже, у романі «Не вурдалаки» Світлана Талан послуговується похідними іменникам, утвореними морфологічними способами словотвору, найпродуктивнішим з яких є суфіксальний (225 слів, що становить 75 %). Домінантний словотвірний тип становлять субстантиви із суфіксом *-ість-*. Іменники, утворені аббревіаційним способом, становлять 8,3 %, словоскладанням – 8,1 %, префіксальним – 4,4 %, усічення – 2 %, основоскладанням – 1,7 %, префіксально-суфіксальним – 0,5 %. Перспективу дослідження вбачаємо в докладному описі дериваційних ознак оказіональних одиниць та їхнього стилістичного навантаження.

Література

1. Вихованець І. Р. Теоретична морфологія української мови : Академ. граматики української мови / І. Вихованець, К. Городенька ; [за ред. чл.-кор.

- НАН України Івана Вихованця]. – К. : Унів. вид-во «Пульсари», 2004. – 398, [2] с.
2. Городенька К. Г. Дери́ваци́я синтаксичних одиниць : [монографія] / К. Г. Городенська, [відп. ред. І. Р. Вихованець]. – К. : Наук. думка, 1991. – 192 с.
 3. Горпинич В. О. Будова слова і словотвір : [посібник] / В. О. Горпинича. – К. : Рад. школа, 1977. – 117 с.
 4. Горпинич В. О. Сучасна українська літературна мова. Морфеміка. Словотвір. Морфонологія : [навчальний посібник] / В. О. Горпинич . – К. : Вища шк., 1999. – 207 с.
 5. Костусяк Н. М. Морфологічні та семантичні відмінки сучасної української літературної мови / Н. М. Костусяк // Українська мова. – 2013. – № 4 (48). – С. 45–57.
 6. Плющ М. Я. Граматика української мови. Морфеміка. Словотвір. Морфологія : [підручник] / М. Я. Плющ. – К. : Вища шк., 2005. – 286 с.
 7. Словотвір сучасної української літературної мови / за ред. М. А. Жовтобрюха. – К. : Наук. думка, 1979. – 406 с.
 8. Сучасна українська літературна мова / [А. П. Грищенко, Л. І. Мацько, М. Я. Плющ та ін.; за ред. А. П. Грищенка]. – К. : Вища шк., 1993. – 366, [2] с. – (Навчальне видання).
 9. Сучасна українська літературна мова : морфологія / [за заг. ред. І. К. Білодіда]. – К. : Наук. думка, 1969. – 583 с.
 10. Сучасна українська мова : [підручник] / О. Д. Пономарів, В. В. Різун, Л. Ю. Шевченко та ін. ; за ред. О. Д. Пономарева. – 2-ге вид., перероб. – К. : Либідь, 2001. – 400 с.
 11. Талан С. Не вурдалаки / Світлана Талан ; передм. К. Романченко. – Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. – 304 с.

References

1. Vykhovanets I. Teoretychna morfolohiia ukrainskoi movy / Ivan Vykhovanets, Kateryna Horodenska / [za red. Ivana Vykhovantsia]. – K. : Univ. vyd-vo «Pulsary», 2004. – 398, [2] s.
2. Horodenska K. H. Deryvatsiia syntaksychnyh odynyts : [monohrafiia] / K. H. Horodenska. – K. : Nauk. dumka, 1991. – 192 s.
3. Horpynych V. O. Budova slova i slovotvir : [posibnyk] / V. O. Horpynych. – K. : Rad. shkola, 1977. – 117 s.
4. Horpynych V. O. Suchasna ukrainska literaturna mova. Morfemika. Slovotvir. Morfonologia : [navchalnyi posibnyk] / V. O. Horpynych – K. : Vyshcha shk., 1999. – 207 s.
5. Kostusiak N. M. Morfolohichni ta semantychni vidminy suchasnoi ukrainskoi literaturnoi movy / N. M. Kostusiak // Ukrainska mova. – 2013. – № 4 (48). – S.45–57.
6. Pliushch M. Ya. Hramatyka ukrainskoi movy. Morfemika. Slovotvir. Morfolohia : [pidruchnyk] / M. Ya. Pliushch. – K. : Vyshcha shk., 2005. – 286 s.
7. Slovotvir suchasnoi ukrainskoi literaturnoi movy / za red. M. A. Zhovtobriukha. – K. : Nauk. dumka, 1979. – 406 s.

8. Suchasna ukrainska literaturna mova / [A. P. Hryshchenko, L. I. Matsko, M. Ya. Pliushch ta in.; za red. A. P. Hryshchenka]. – K. : Vyshcha shk., 1993. – 366, [2] s. – [Navchalne vydannia].
9. Suchasna ukrainska literaturna mova : morfolohia / [za red. I. K. Bilodida]. – K. : Nayk. dumka, 1969. – 583 s.
10. Suchasna ukrainska mova : [pidruchnyk] / O. D. Ponomariv, V.V. Rizun, L. Yu. Shevchenko ta in., ; za red. O. D. Ponomareva. – 2-he vyd., pererob. – K. : Lybid, 2001. – 400 s.
11. Talan S. Ne vurdalaky / Svitlana Talan ; pered. K. Romanchenko. – Kharkiv: Knyzhkovyi Klub «Klub Simejnogo Dozvillia», 2013. – 304 s.

Пастушок Вікторія. Деривационные признаки существительных (на материале романа С. Талан «Не вурдалаки». Стаття посвящена дослідженню деривационних ознак імен существительних, функціонуючих в романі Світлани Талан «Не вурдалаки». Корпус фактичного матеріала, підбраного методом насквозної виписки, показав, що з усієї сукупності субстантивних дериватів (більше 300 одиниць) домінують лексеми, образовані суффіксальним способом (75 %). Найбільш розповсюджений тип суффіксального словообрання складають похідні существительні з морфемою *-исть* як засвідчення вираження опредмечених ознак. К менше продуктивних належить аббревіація (8,3 %), а також сращення 8,1 %, в межах якого засвідчені випадки випадкових одиниць. Количесвенно обмежені групи структурують похідні одиниці, образовані приставочним способом (4,4 %), усеченням (2 %), складенням (1,7 %) і приставочно-суффіксальним способом (0,5 %).

Ключевые слова: імя существительное, словообрання, способи словообрання.

Pastushuk Viktoriia. Derivative Characteristics of Nouns. The article studies the characteristics of derivative nouns that function in the novel by Svetlana Talan «Not Ghoul». The body of factual material, adjusted by the through check-out, method showed that among the totality of substantive derivatives (over 300 units) dominated lexemes are formed by the addition of a derivational suffix (75%). The most common type of suffix word formation nouns are derived from *-ist* morpheme. To less productive belong abbreviations (8.3%) as well as compounding (8.1%), within which occasional units are witnessed. Quantitatively limited groups structure derived units formed by a suffixation method (4.4 %), truncation (2 %), composition (1.7 %) and prefixation-suffixation method (of 0.5 %).

Key words: noun, word-formation, word-formation methods.